Visit www.flandersliterature.be for information about translation grants.

"More than twenty deeply human stories."

HLN

"The anecdotal, short texts change perspective and genre, between prose, poetry and reportage, which evidences Moradi's talent."

Knack

www.oogachtend.be
elaine@elami-agency.com

Landless as wind

Arezoo Moradi & Jeroen Janssen

Windows are the way to the heavens and the earth. To the sun and the rain, to the trees.
We greet life, or say goodbye to each other through windows.

Who doesn't recognise it? You look through a car or train window and you think: who would live there? What stories happened here? In houses, streets, inside the heads of people by the side of the road?

Accompanied by Jeroen Janssen's typical, poetic and detailed drawings Arezoo Moradi ponders her surroundings, relays interactions with people in her life, and takes us back to her homeland Iran. Behind every corner of the world hides a surprise, behind every page a new chapter.

Jeroen Janssen *has been a postman, teacher, driver, gardener, library assistant and has worked with psychiatric patients. He has always had a great passion for drawing, but did not start making comics until the 1990s. When he was working at an art school in Rwanda, he started turning true stories into comic strips. This approach has become his trademark and he does not shy away from difficult topics. He received the Bronzen Adhemar oeuvre award in 2018.*

Arezoo Moradi *(1984, Teheran) is an Iranian journalist and multimedia artist. She has been writing since she was a little girl and has always continued to do so. She is driven by people's untold stories. She moved to Europe ten years ago, to study and to live. She's learned Dutch at the UCT in Ghent, but more importantly: through speaking and interacting with people, listening to them, and by reading books. Most of her publications are within the field of investigative journalism..*

Original title : Landloos als de wind (Oogachtend, 2023. Hardcover, 24x28 cm. 180 pp.)

Landless as wind

5.
We were two neighbours

We were two neighbours
You, behind saddened clouds
Me, naked in the sunlight
You, behind closed doors
Fallen into the well of forgetfulness
of judgement and prejudice
Trapped in putrid thoughts
Me, thirsty to taste
freedom
We were two neighbours
when you beat your fist of dissension
on my wall
and your dagger
pierced beating hearts
We were two neighbours
From wall to wall
But you orchestrated the morningsong
of the birds
Your windows were dark
deprived of light
You stashed away love
in a corner
and were frugal with affection
You stole the smiles of others
and gave away sorrow
We were two neighbours
We were two neighbours

8/9.
The train is a river

On a warm summer day, I entered the house at number 28 where I would eventually come to live. It was right in the middle of the first Covid-19 wave.

A big Europa-bank sign on the viaduct welcomes you into the alley left of the street, in the shadow of the railway's edge.

From the top of the street you could see the big house with the impressive windows.

It drew all the attention, like a lighthouse; a lighthouse that checks on the trains going by.

10/11
On railway number 50 more than a hundred trains go by daily. By now I can recognise a freight train or a passenger train by their 'choo-choo' from a 300-meter distance.
And whether it's a new or an old train.

For all his love of silence and sensitivity to sound, it makes you wonder how he ended up in one of the noisiest neighbourhoods in Ghent.

I found out what the reason was. It goes back to his relationship from a few years back. When he had butterflies in his stomach. De relationship failed.

It was like a freight train took his butterflies with it. Because of circumstances I can't go into for private reasons, he had to stay there.

Sometimes I hear the word 'Jesus'.

That happens when my buddy expresses his discontent with one of the thirty-thousand trains that pass yearly.

12/13
Our lives are intertwined with the railway. It sings a lullaby when we are dozing off at night. It tells us good morning at dawn. It shows up unexpectedly when we want to kiss each other or interrupts our discussions about politics.

Right now, while I'm writing this, a train passes with a soft noise that zooms by my ear.

Even when I'm in bed thinking over my dreams, I can see the trains with their bright lights. They're like a film with an open ending: they make me think. After a while you'll find yourself in a place where you see a train without hearing it, like in a silent film.

There are 45 houses on our street. All the people who live there are used to the roar. It's like a chronic, soaring pain for the average Joe - or Mohammed - who lives next to the railway.

Each of the households does something to keep the noise out. One of the neighbours, for example, never opens their windows. His shutters are always down. Even today, on one of the hottest days in Belgium.

Others install an additional window, or put up thick curtains. My buddy chose soundproof windows. Number 28 has one room where it is less noisy. The glass in its window reduces the noise by ten extra decibels. When a train passes, you hear but a mere 'shhh-shhh'.

There's a special glass that they use for the windows in airports, which eliminates any sound almost completely, but that's unaffordable.

14/15.
The train is like a river, always in movement.

It changes direction, it carries people and cargo. Sometimes it slows down, then it accelerates.

Sometimes it raises its voice, in its own way, with a horn, and flows on gently.

We are all passengers on our own train. Sometimes we have a companion. Sometimes our companion gets off before us, and sometimes they travel along with us until our final destination. Sometimes we help each other carry baggage. Sometimes we push each other out of the way, to get off quicker.

Whatever it is, everything happens on those damned trains, that drive endlessly, from station to station: love, life, war, revolution, death, birth…

You ascend on one station, only to get off on the next.

16/17.
Recently, I changed trains. I'm enjoying the views in silence with my companion. Meanwhile you can see the glorious moments in life with your eyes.

There's the last carriage of the train, invisible in the foggy morning. You can't see who gets in - or out, over there in the clouds.

There's a moment when all the passengers are staring at the houses on our side, and we are faced with each other for a few seconds. I can see them, but they can't see me.

I feel like an invisible observant, or a spy, who can capture a moment of their lives in my head and who can write a story about them. Most of them stare at the endless horizon, as if in homage to that glorious moment in their lives.

There's a moment where passengers happen to end up standing next to each other at the tracks. I know all the passengers on this street. The white-bearded man who walks his dogs every day; we always stop for a chat. Or the tall guy with the blue T-shirt, who goes out for a cigarette and a walk several times a day, after which he goes back inside.

The woman with many geraniums, who cleans her windows with care.

And me, who comes home from the shop every day.

Now it's time, I have to get back to my carriage.

PS what's your train?

Wij waren twee buren

Wij waren twee buren
Jij, achter trieste wolken
Ik, naakt in het zonlicht
Jij, achter gesloten deuren
Gevallen in de vergeetput
van oordeel en vooroordeel
Gevangen in rotte gedachten
Ik, dorstig om van vrijheid
te praeven
Wij waren twee buren
toen je met de vuist van tweedracht
op de muur bonkte
en met je dolk
kloppende harten doorboorde
Wij waren twee buren
van muur tot muur
Maar je negeerde het ochtendlied
van de vogels
Je ramen waren donker
verstoken van licht
Je moffelde de liefde weg
in een hoekje
en was gierig met affectie
Je stal de glimlach van anderen
en je gaf verdriet cadeau
Wij waren twee buren
Wij waren twee buren

ما دو همسایه بودیم

ما دو همسایه بودیم
تو شب ابرهای دلگیر
من عریان غرق درنور آفتاب
تو پشت درهای بسته
افتاده در سیاه چال تضادها و پیشداوری
محصور شده در افکار پوسیده
من تشنه ی چشیدن آزادی
ما دو همسایه بودیم
وقتی مشت جدایی بر دیوار می کوبیدی
و خنجر بر قلب های بی پیش می زدی
ما دو همسایه بودیم
دیوار به دیوار
اما تو به آواز صبحگاهی
پرنده ها بی اعتنا بودی
پنجره ها تاریک بود
عاری از نور
عشق را در گوشه ای پنهان می کردی
و در مهربانی خسیس
لبخند را از دیگران می دزدی و
بهن را هدیه می کردی
ما دو همسایه بودیم
ما دو همسایه بودیم

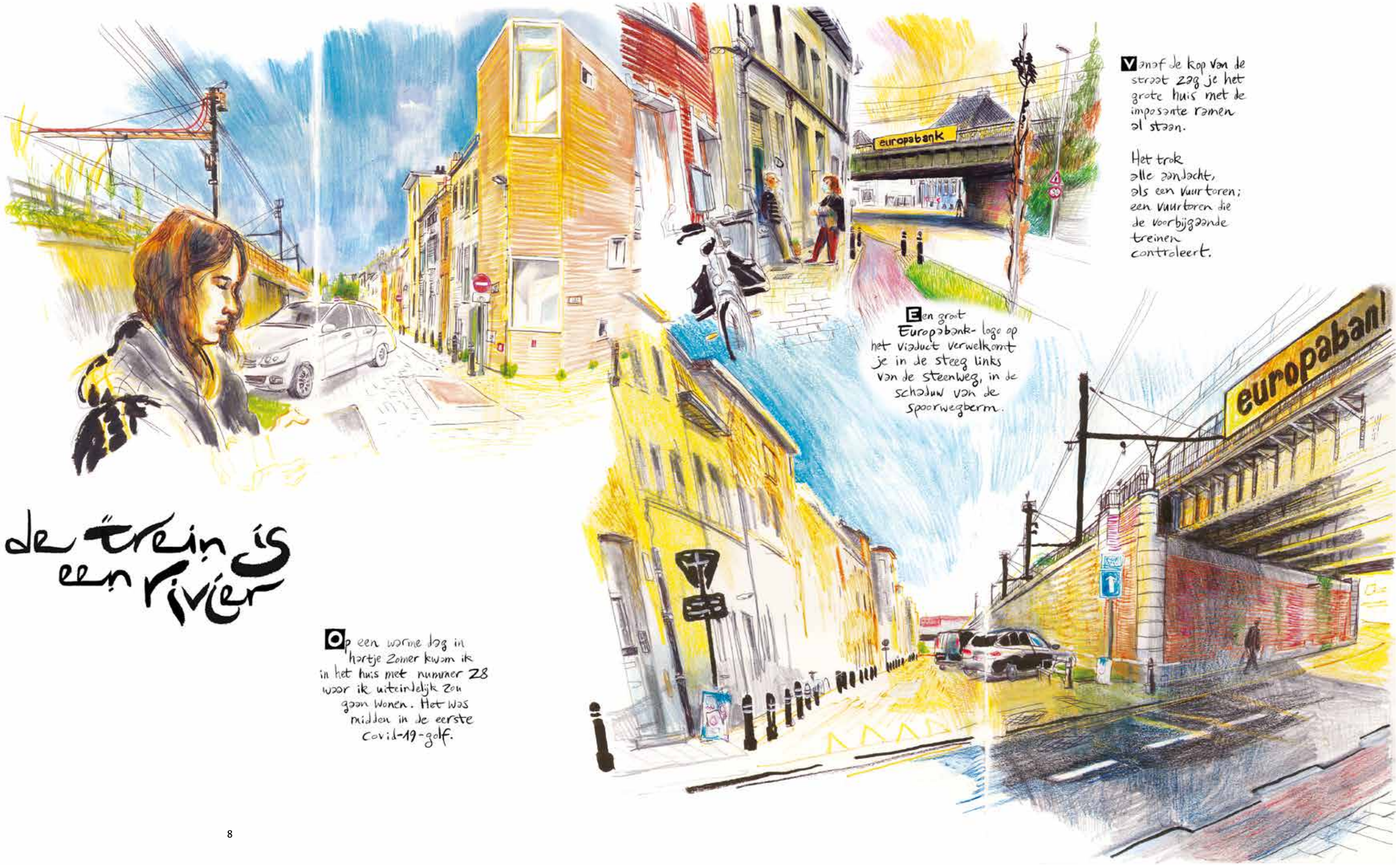

de trein is een rivier

Op een warme dag in hartje zomer kwam ik in het huis met nummer 28 waar ik uiteindelijk zou gaan wonen. Het was midden in de eerste covid-19-golf.

Vanaf de kop van de straat zag je het grote huis met de imposante ramen al staan.

Het trok alle aandacht, als een vuurtoren; een vuurtoren die de voorbijgaande treinen controleert.

Een groot Europabank-logo op het viaduct verwelkomt je in de steeg links van de Steenweg, in de schaduw van de spoorwegberm.

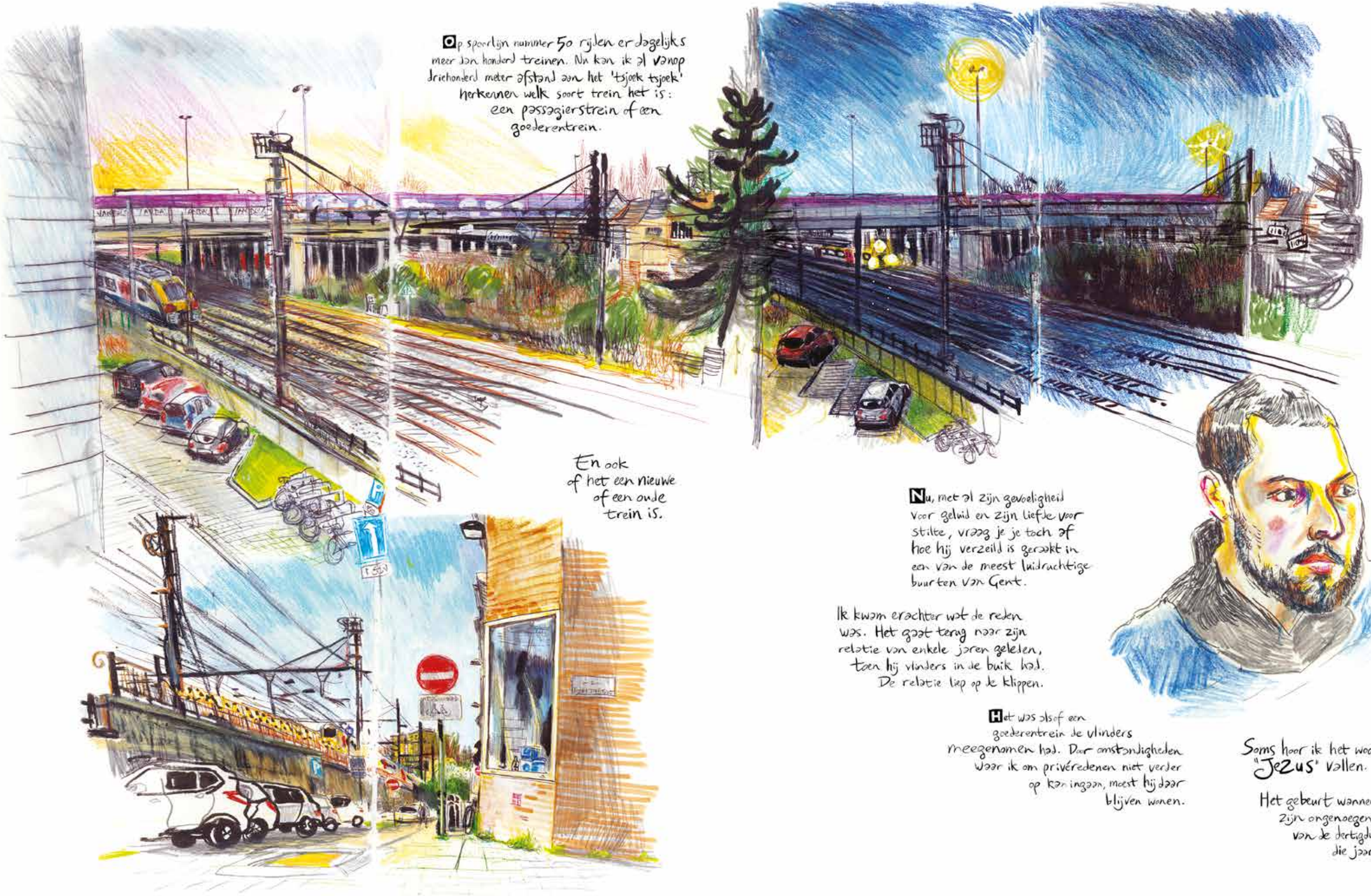

Op spoorlijn nummer 50 rijden er dagelijks meer dan honderd treinen. Nu kan ik al vanop driehonderd meter afstand aan het 'tsjoek tsjoek' herkennen welk soort trein het is: een passagierstrein of een goederentrein.

En ook of het een nieuwe of een oude trein is.

Nu, met al zijn gevoeligheid voor geluid en zijn liefde voor stilte, vraag je je toch af hoe hij verzeild is geraakt in een van de meest luidruchtige buurten van Gent.

Ik kwam erachter wat de reden was. Het gaat terug naar zijn relatie van enkele jaren geleden, toen hij vlinders in de buik had. De relatie liep op de klippen.

Het was alsof een goederentrein de vlinders meegenomen had. Door omstandigheden waar ik om privéredenen niet verder op kan ingaan, moest hij daar blijven wonen.

Soms hoor ik het woord "Jezus" vallen.

Het gebeurt wanneer mijn maatje zijn ongenoegen uit over een van de dertigduizend treinen die jaarlijks passeert.

Ons leven is vervlochten met het spoor. Het spoor zingt een slaapliedje wanneer we 's avonds liggen in te dommelen.
In de ochtend zegt het goedemorgen. Het komt onverwachts tussen wanneer we elkaar willen kussen of onderbreekt onze discussies over politiek.

Nu, terwijl ik dit schrijf, passeert er een trein, met een zacht gelwid dat zoemt langs mijn oor.

Zelfs wanneer ik in bed zit en mijn dromen overpeins, kan ik de treinen met hun felle lichten zien. Ze zijn als een film met een open einde: Ze zetten me aan het denken. Na een tijdje bevind je je op een plek waar je een trein ziet zonder hem te horen, als in een stille film.

In onze straat staan er 45 huizen. Alle bewoners zijn aan het gerass gewend. Dit is als een chronische, zeurende pijn voor Jan- of Mohammed-met-de-pet die naast de spoorweg leeft.

Elk van de huizen doet iets om het gelwid te beperken. Een van de buren bijvoorbeeld, opent nooit de ramen. Zijn rolluiken zijn altijd gesloten. Zelfs vandaag, op een van de warmste dagen in België.

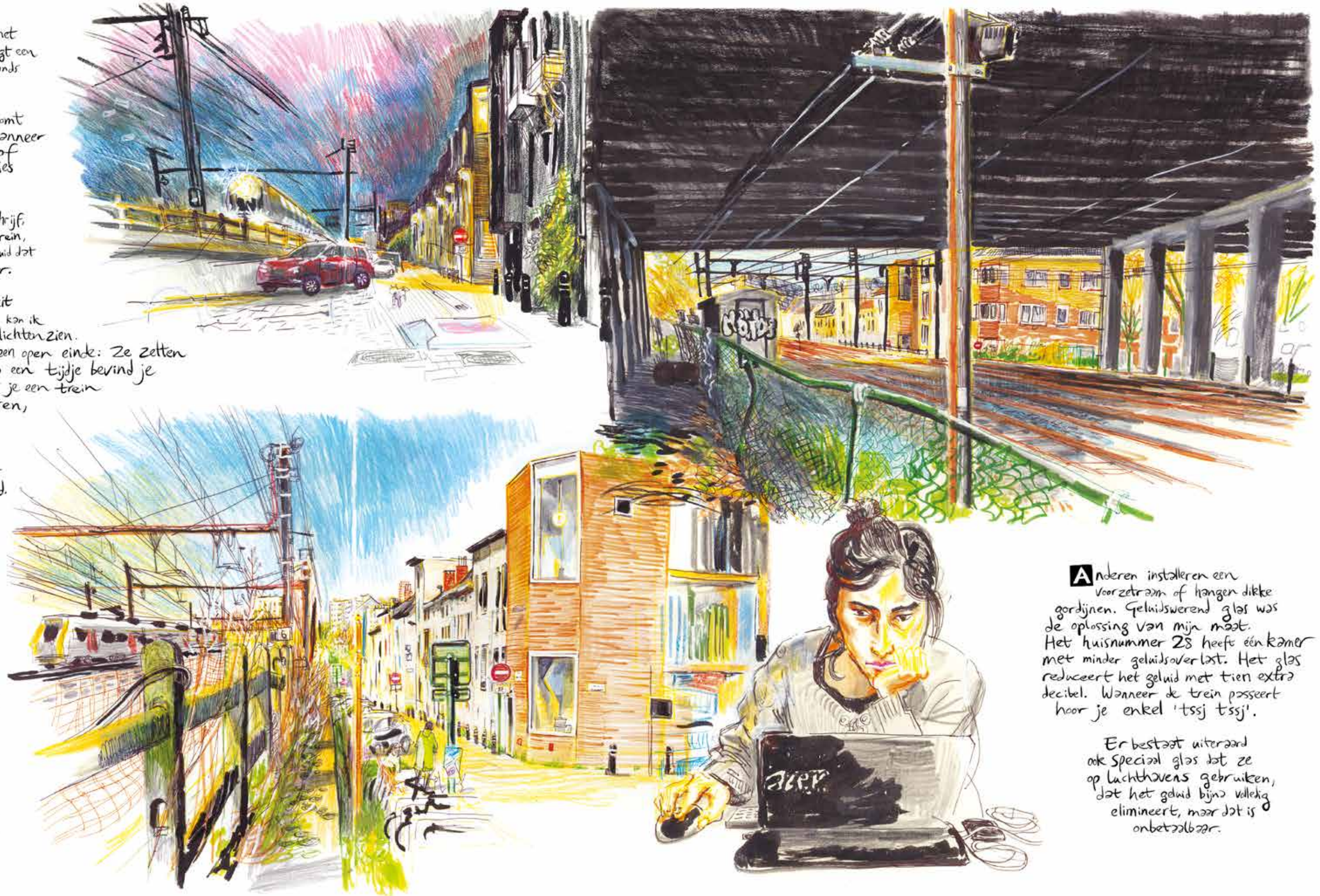

Anderen installeren een voorzetraam of hangen dikke gordijnen. Geluidswerend glas was de oplossing van mijn maat. Het huisnummer 28 heeft één kamer met minder geluidsoverlast. Het glas reduceert het geluid met tien extra decibel. Wanneer de trein passeert hoor je enkel 'tssj tssj'.

Er bestaat uiteraard ook speciaal glas dat ze op luchthavens gebruiken, dat het geluid bijna volledig elimineert, maar dat is onbetaalbaar.

De trein is als een rivier,
altijd in beweging.

Hij verandert van richting,
hij vervoert mensen en goederen.
Soms vertraagt hij en daarna komt
hij in een stroomversnelling.

Soms verheft
hij zijn stem,
op zijn manier,
met een hoorn,
maar kabbelt gewoon
verder.

Wat het ook is, alles gebeurt in
deze verdoemde treinen,
die eindeloos rijden van station
naar station: liefde, leven,
oorlog, revolutie, dood,
geboorte ...

We zijn allemaal
passagiers van
onze trein.
Soms hebben we
gezelschap.
Soms stapt ons
gezelschap eerder
uit en soms reist
het met ons mee
tot op de
eindbestemming.
Soms helpen we
elkaar om de bagage
te dragen.
Soms duwen we
elkaar om sneller
uit te kunnen
stappen.

In het ene
station stap je
af om vervolgens op
de volgende
trein te
stappen.

Onlangs ben ik van trein
veranderd. Ik ben met mijn
gezelschap in stilte van het
uitzicht aan het genieten.
Ondertussen kun je met je ogen de
glorieuze momenten van het leven zien.

Er is de laatste wagon van de trein,
onzichtbaar in het mistige ochtendweer.
Wie er in- of uitstapt zie je niet;
daarginds tussen de wolken.

Er is het moment waarop de
passagiers aan het staren zijn naar
de huizen aan onze kant, en we voor
enkele seconden oog in oog staan.
Ik zie hen, maar zij mij niet.

Ik voel me een onzichtbare
observator of een spion, die
een moment van hun leven kan
vastleggen in mijn hoofd, en een verhaal
schrijven over hen. De meesten staren
naar de eindeloze horizon, als een
eerbetoon aan dat glorieuze moment
in hun leven.

Er is ook het moment dat passagiers toevallig
naast elkaar op het perron staan. Ik ken alle
passagiers van deze straat. De man met de
witte baard die elke dag zijn honden uitlaat;
we maken altijd een praatje.
Of de lange kerel met het blauwe T-shirt,
die enkele keren per dag naar buiten komt voor
een sigaret en een wandelingetje, waarna hij
terug naar binnen gaat.

De vrouw met al haar geraniums,
die heel zorgvuldig haar ramen lapt.

En ikzelf, die elke dag
thuiskom van de winkel.

Nu is het tijd. Ik moet
terug naar mijn wagon.

PS Wat is jouw trein?